

някой турчин или чорбаджия, а върху втория плик се написвало истинското име на лицето, до което се адресирало писмото. Ала и това не било винаги безопасно, та плика се надписвал на турски адрес и писача на писмото се подписвал с турско име, обаче пощенеца знаел, кому да отнесе писмото²⁾. Имената на градовете били също преименувани с имена на турци. Тайна табличка била изпратена навсякжде до комитетите, та народните работници да знаят, кое турско име какво означава.

„Хвъркати листове“ за събиране на пари.

— Левски в пътуването си събирал доброволни помощи за народното дяло, ала това давало слаби суми, а трябвало да се купи много и скъпо оржие (револвери, пушки, ножове и т. н.). Предвидливия апостол смятал, че освен оржието, нему трябват офицери и подофицери, които да командуват възстаналия народ. Той и другарите му вярвали, че за няколко години, като работят „умно“, ще могат да подготвят 100,000 души бойци (юнаци).

Друга парола била следната: някой желае да узнае, дали събеседника му е от „нашите“. Зима молив или друга писалка и уж случайно или нашега написва буквите: А. Т. Б. Т. К. Ако събеседника е наш, той веднага се сеца и казва: „аз и ти сме от българския таен комитет“.

²⁾ Левски се подписвал в писмата си: „Аслан Дервишолу — Кърджалж“, или Драгнию, или Драгомирчо Иванов, или Тропчу; Данаила Попова в Турно-Магурели кръстили „Азис Рашидоглу“.